

Kohtuasi C-604/20

Eelotsusetaotluse kokkuvõte vastavalt Euroopa Kohtu kodukorra artikli 98 lõikele 1

Saabumise kuupäev:

16. november 2020

Eelotsusetaotluse esitanud kohus:

Bundesarbeitsgericht (Saksamaa Liitvabariigi kõrgeim töökohus)

Eelotsusetaotluse kuupäev:

24. juuni 2020

Kostja, vastustaja apellatsioonimenetluses ja kassatsioonkaebuse esitaja:

ROI Land Investments Ltd.

Hageja, apellatsioonkaebuse esitaja ja vastustaja kassatsioonimenetluses:

FD

Põhikohtuasja ese

Rahvusvaheline kohtualluvus, kohaldatava riigisisese õiguse kindlakstegemine

Eelotsusetaotluse ese ja õiguslik alus

Liidu õiguse tõlgendamine, ELTL artikkel 267

Eelotsuse küsimused

1. Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 12. detsembri 2012. aasta määruse (EL) nr 1215/2012 kohtualluvuse ning kohtuotsuste tunnustamise ja täitmise kohta tsiviil- ja kaubandusajades artikli 6 lõiget 1 koostoimes artikli 21 lõikega 2 ja lõike 1 punkti b alapunktiga i tuleb tõlgendada nii, et töötaja võib esitada hagi juriidilise isiku vastu, kes ei ole tema tööandja ja kelle alaline asukoht määruse nr 1215/2012 artikli 63 lõike 1 tähenduses ei ole ühegi liikmesriigi territooriumil, kuid kes tagatislepingu alusel töötaja ees kolmanda isikuga sõlmitud töölepingust tulenevate nõuete eest otseselt

- vastutab, selle paiga kohtusse, kus või kust kohast töötaja kolmanda isikuga sõlmitud töölepingu alusel tavaliselt töötab, või selle paiga kohtusse, kus ta viimati töötas, kui ilma tagatislepinguta ei oleks töölepingut kolmanda isikuga sõlmitud?
2. Kas määruse nr 1215/2012 artikli 6 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et reservatsioon seoses artikli 21 lõikega 2 ei luba kohaldada liikmesriigi riigisisese õiguse kohast kohtualluvuse eeskirja, mis võimaldab töötajal esitada hagi juriidilise isiku kui tööandja „õigusjärglase“ vastu, kes esimeses küsimuses kirjeldatud asjaoludel töötaja ees kolmanda isikuga sõlmitud töölepingust tulenevate nõuete eest otseselt vastutab, oma tavalise töökoha asukohajärgsesse kohtusse, kui sellist kohtualluvust määruse nr 1215/2012 artikli 21 lõike 2 kohaselt koostoimes lõike 1 punkti b alapunktiga i ei esine?
  3. Juhul kui vastus esimesele küsimusele on eitav ja vastus teisele küsimusele on jaatav:
    - a) Kas määruse nr 1215/2012 artikli 17 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et mõiste „kutseala“ hõlmab töötamist töölepingul põhineva töösuhte raames?
    - b) Kas jaatava vastuse korral tuleb määruse nr 1215/2012 artikli 17 lõiget 1 tõlgendada nii, et tagatisleping, mille alusel juriidiline isik otseselt vastutab kolmanda isikuga sõlmitud töölepingust tulenevate töötaja nõuete eest, kujutab endast lepingut, mille töötaja on sõlminud oma kutsetegevuse eesmärgil?
  4. Juhul kui eespool esitatud küsimustele antud vastustest nähtub, et rahvusvahelise kohtualluvuse eeskirjade kohaselt allub asi eelotsusetaotluse esitanud kohtule:
    - a) Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 17. juuni 2008. aasta määruse (EÜ) nr 593/2008 lepinguliste võlasuhete suhtes kohaldatava õiguse kohta (Rooma I) artikli 6 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et mõiste „kutseala“ hõlmab töötamist töölepingul põhineva töösuhte raames?
    - b) Kas jaatava vastuse korral tuleb Rooma I määruse artikli 6 lõiget 1 tõlgendada nii, et tagatisleping, mille alusel juriidiline isik otseselt vastutab kolmanda isikuga sõlmitud töölepingust tulenevate töötaja nõuete eest, kujutab endast lepingut, mille töötaja on sõlminud oma kutsetegevuse eesmärgil?

Viidatud liidu õigusnormid

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 12. detsembri 2012. aasta määrus (EL) nr 1215/2012 kohtualluvuse ning kohtuotsuste tunnustamise ja täitmise kohta

tsiviil- ja kaubandusajades (ELT 2012, L 351, lk 1; edaspidi „määrus nr 1215/2012“), eelkõige artiklid 17, 18, 20 ja 21

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 17. juuni 2008. aasta määrus (EÜ) nr 593/2008 lepinguliste võlasuhete suhtes kohaldatava õiguse kohta (Rooma I) (ELT 2008, L 177, lk 6, edaspidi „Rooma I määrus“), eelkõige artikkel 6

Viidatud riigisiseseid õigusnormid

Töökohtute seadus (Arbeitsgerichtsgesetz, edaspidi „ArbGG“), eelkõige §-d 3 ja 48

Kohtuasja asjaolude ja menetluse lühikokkuvõte

- 1 Kostja on kinnisvaratehingutega tegelev äriühing. Tema juhatuse asukoht on Kanadas. Hageja, kelle elukoht on Saksamaal, tegutses alates 2015. aasta septembri lõpust teenuse osutamise lepingu (*service agreement*) alusel kostja investorsuhete juhina (*Deputy Vice President Investors Relations*) ning tema põhiliseks ülesandeks oli leida investoreid kostja kinnisvaratehingutele. Kuna poolte arvates oli hageja tööalane staatus ebakindel, otsustasid nad lepingulise suhte „üle kanda“ asutatavale Šveitsi äriühingule. 2015. aasta novembri keskel sõlmitud kokkuleppe kohaselt lõpetasid nad teenuse osutamise lepingu (*service agreement*) tagasiulatuvalt. Hageja lisatud kirjas on märgitud, et hageja allkirjastas kokkuleppe tingimusel, et asutatava Šveitsi äriühingu puhul sõlmitakse samaväärne kokkulepe juhtimist puudutava lepingu sõlmimise kohta.
- 2 Kostja asutas 14. jaanuaril 2016 Šveitsi õiguse alusel tütarettevõtja R Swiss AG. 12. veebruaril 2016 sõlmis hageja R Swiss AG-ga kirjaliku töölepingu tööle asumiseks R Swiss AG direktorina. Töölepingu kohaselt pidi hagejale tööle asumisel makstama 170 000 USA dollari suurune summa ja tema igakuine töötasu pidi olema 42 500 USA dollarit. Tööle asumisel makstava summaga oli ette nähtud kompenseerida nelja kuu töötasu, mida hagejal oli õigus saada.
- 3 Samuti 12. veebruaril 2016 allkirjastasid pooled tagatislepingu (*patron agreement*). Selles on märgitud järgmist:

„§ 1

R on asutanud tütarettevõtja R Swiss AG müügitegevuseks Euroopas. Direktor on selle ettevõtja tegevjuht. Kooskõlas sellega avaldab R järgmist:

§ 2

R võtab täieliku vastutuse R Swiss AG-ga sõlmitud lepingutest tulenevate kohustuste täitmise eest, mis puudutavad selle direktori koostööd R Swiss AG-ga.

- 4 Hageja ja R Swiss AG sõlmisid 1. aprillil 2016 uue töölepingu, millega asendati eelmine tööleping ja milles lepiti – muus osas sisuliselt identsetel lepingutingimustel – kokku selles, et tööle asumisel makstakse hagejale 255 000 USA dollari suurune summa. Samamoodi nagu eelmise töölepingu puhul oli ka sellele töölepingule kohaldatav Šveitsi õigus.
- 5 R Swiss AG esitas hagejale 11. juulil 2016 töölepingu ülesütlemise avalduse.
- 6 Arbeitsgericht Stuttgart (Stuttgardi töökohus, Saksamaa) tuvastas 2. novembri 2016. aasta otsusega, et lepingu ülesütlemine oli kehtetu, ja kohustas R Swiss AG-d maksta hagejale 255 000 USA dollarit, mida oli hagejal õigus saada tööle asumisel, ja 212 500 USA dollarit ajavahemiku eest 2016. aasta aprillist kuni augustini. Kohtuotsus jõustus, kuid R Swiss AG oma maksekohustust ei täitnud.
- 7 R Swiss AG varade suhtes alustati 2017. aasta märtsi alguses Šveitsi õiguse alusel pankrotimenetlust. 2017. aasta mai alguses lõpetati menetlus pankrotivara puudumise tõttu.
- 8 Põhikohtuasjas esitab hageja tagatislepingule tuginedes kostjale nõude maksta välja summad, mida R Swiss AG on kohustatud tasuma vastavalt Arbeitsgericht Stuttgart'i (Stuttgardi töökohus) eespool nimetatud otsusele. Lisaks palub ta maksta hüvitist kogusummas 595 000 USA dollarit seoses R Swiss AG-ga sõlmitud töösuhtest tulenevate muude rahuldamata jäänud tasunõuetega ajavahemikul 2016. aasta septembrist kuni 2017. aasta novembrini.
- 9 Hagi jäeti esimeses astmes rahuldamata põhjendusega, et rahvusvahelist kohtualluvust reguleerivate eeskirjade kohaselt ei allu asi Saksa kohtutele. Apellatsioonikohus leidis seevastu, et asi allub Saksa töökohtutele, ja rahuldab hagi. Eelotsusetaotluse esitanud kohtule esitatud kassatsioonkaebusega palub kostja jätta esimese astme kohtu otsus muutmata.

Eelotsusetaotluse põhjenduste lühikokkuvõte

- 10 Kostja kassatsioonkaebuse rahuldamine sõltub otsustaval määral sellest, kas rahvusvahelist kohtualluvust reguleerivate eeskirjade kohaselt allub asi Saksa kohtutele. Asja allumine Saksa kohtutele võiks esiteks tuleneda määruse nr 1215/2012 artikli 21 lõikest 2 koostoimes artikli 21 lõike 1 punkti b alapunktiga i (esimene küsimus), teiseks ArbGG § 48 lõikest 1a koostoimes § 3-ga, kusjuures selle riigisisese õigusnormi kohaldatavus on siiski ebaselge (teine küsimus), ja kolmandaks määruse nr 1215/2012 artikli 18 lõikest 1, juhul kui hagejat saab käsitada „tarbijana“ selle sätte tähenduses (kolmas küsimus). Juhul kui asi allub tõepoolest Saksa kohtutele, tekib lisaks küsimus, millist riigisisest õigusnormi tuleb tagatislepingu suhtes kohaldada.

Esimene küsimus

- 11 Määruse nr 1215/2012 artikli 66 lõike 1 kohaselt on määrus ajaliselt kohaldatav, kuna hagi esitati 2017. aasta märtsis ja seega pärast 10. jaanuari 2015. Määruse artikli 1 lõike 1 esimese lause kohaselt on määrus käesolevas asjas kohaldatav ka sisuliselt.
- 12 Määruse nr 1215/2012 kohaldamiseks nõutav seos välisriigiga on olemas, kuna kostja puhul on tegemist välisriigi äriühinguga, mille registrijärgne asukoht ei ole Saksamaal. Apellatsioonikohtu järelduste kohaselt on kostja juhatuse asukoht määruse nr 1215/2012 artikli 63 lõike 1 punkti b tähenduses Kanadas. Lisaks on pooled üksmeelel selles, et seal on ka kostja põhikirjajärgne asukoht määruse nr 1215/2012 artikli 63 lõike 1 punkti a tähenduses.
- 13 Kui kostja asukoht ei ole üheski liikmesriigis, määratakse asja allumine Saksamaa kohtutele kindlaks määruse nr 1215/2012 artikli 6 lõike 1 alusel, mis viitab liikmesriikide õigusele, kuid ei puuduta oma selge sõnastuse kohaselt määruse nr 1215/2012 teatavaid kohtualluvust reguleerivaid eeskirju. Artikli 6 lõige 2 ei ole käesoleval juhul tähtis, kuna Saksa eeskirjad kohtualluvuse kohta ei tee vahet kodakondsuse alusel.
- 14 Määruse nr 1215/2012 artiklite 24 või 25 kohast erandlikku kohtualluvust ei esine. Kohaldada ei saa ka määruse nr 1215/2012 artiklit 26, kuna kostja on kõigis kohtuastmetes tuginenud sellele, et asi ei allu Saksa kohtutele.
- 15 On siiski võimalik, et kohtualluvus põhineb määruse nr 1215/2012 artikli 21 lõikel 2 koostoimes artikli 21 lõike 1 punkti b alapunktiga i. Sellega seoses tuleb selgitada, kas nimetatud sätted on kohaldatavad ka juhul, kui kostja – nagu käesoleval juhul – ei ole küll ise tööandja, kuid on tagatislepingu alusel vastutav tööandja vastu esitatud nõuete eest, mis tulenevad töölepingust, ja töölepingut ei oleks ilma tagatislepinguta sõlmitud.
- 16 Eelotsusetaotluse esitanud kohus lähtub sellest, et hageja ja R Swiss AG vahel sõlmitud tööleping kujutab endast „töölepingut“ määruse nr 1215/2012 II peatüki 5. jao („Kohtualluvus töölepingute puhul“) tähenduses. Sellest töölepingust tulenevad nõuded on siiski üksnes kaudselt põhikohtuasja ese. Hageja esitab kostja vastu nõuded 12. veebruari 2016. aasta tagatislepingu alusel.
- 17 Tagatislepingu § 2 kohaselt võttis kostja tagatislepinguga endale „täieliku vastutuse kohustuste täitmise eest, mis tulenevad lepingutest“, mille hageja sõlmib R Swiss AG-ga seoses oma tegevusega selle direktorina. Eelotsusetaotluse esitanud kohus tõlgendab seda lepingut nii, et kostja võttis hageja suhtes õiguslikult siduval viisil kohustuse anda R Swiss AG-le piisavalt rahalisi vahendeid, et see võimaldaks R Swiss AG-l tegelikult täita oma rahalisi kohustusi hageja suhtes. Seega on tagatisleping käesoleval juhul ühepoolselt siduv leping, mida saab võrrelda käenduse või garantiiga. Vähemasti juhul, kui äriühing, kelle eest tagatis anti, osutub maksejõuetuks – nagu R Swiss AG, kelle suhtes alustati pankrotimenetlust – tuleneb tagatislepingust kostja vastutus, millele tuginedes

võib hageja maksma panna oma õigusi, ilma et ta peaks eelnevalt esitama tulemuselt hagi R Swiss AG vastu.

- 18 Kostja ei ole siiski samasuguses õiguslikus olukorras nagu tööandjast R Swiss AG. Olgugi et kostja oli R Swiss AG emettevõtja, ei olnud tal õigust anda hagejale juhiseid.
- 19 Küsimust, kas määruse nr 1215/2012 artikli 21 lõige 2 on sellisel juhul kohaldatav, ei ole Euroopa Kohus veel käsitlenud. Samuti ei ole vastus küsimusele sedavõrd selge, et ei esineks põhjendatud kahtlusi.
- 20 Saksa õiguskirjanduses on osa autoreid seisukohal, et töölepingu poolte vahel esinevad üksnes need kohtualluvuse alused, mis on sõnaselgelt sätestatud määruse nr 1215/2012 artiklites 20–23. Teiste autorite arvates ei ole nende sätete kohaldamine *a priori* välistatud ka siis, kui töösuhtest tulenevate õiguste maksmapanekuks esitatakse hagi kolmanda isiku vastu.

Teine küsimus

- 21 Eelotsusetaotluse esitanud kohus leiab, et riigisisese õigusest lähtudes allub asi Saksa kohtutele. Asja allumine töökohtule (Arbeitsgericht) tuleneb ArbGG § 48 lõikest 1a koostoimes §-ga 3, mille kohaselt allub asi sellele kohtule, kelle tööpiirkonnas töötaja tavaliselt töötab, ja seda ka siis, kui hagi ei ole esitatud tööandja enda, vaid tema õigusjärglase vastu. Mõistet „õigusjärglane“ tuleb eelotsusetaotluse esitanud kohtu praktika kohaselt tõlgendada laialt ja see hõlmab ka vastutust, mis tuleneb garantiiga võrreldavast tagatislepingust. Nii määratav kohtualluvus osutab Saksa õiguse kohaselt rahvusvahelisele kohtualluvusele; järelikult on kohus, kellele allub asi territoriaalset kohtualluvust reguleerivate eeskirjade kohaselt, ka kohus, kellele allub asi rahvusvahelist kohtualluvust reguleerivate eeskirjade kohaselt.
- 22 Ei ole siiski selge, kas määruse nr 1215/2012 artiklis 20 ja sellele järgnevates artiklites sätestatud kohtualluvuse eeskirjade kõrval saab kohaldada ka ArbGG § 48 lõiget 1a.
- 23 Euroopa Kohtu praktika kohaselt ei ole määruse nr 1215/2012 II peatüki 5. jao sätete puhul tegemist mitte üksnes erijuhte kindlaksmääravate, vaid ka ammendavate eeskirjadega (14. septembri 2017. aasta kohtuotsus Nogueira jt, C-168/16 ja C-169/16, EU:C:2017:688, punkt 51, ning 21. juuni 2018. aasta kohtuotsus Petronas Lubricants Italy, C-1/17, EU:C:2018:478, punkt 25). Seega määravad määruse nr 1215/2012 artiklid 20–23 oma kohaldamisalas ammendavalt kindlaks võimalikud kohtualluvuse alused menetlustes, mille ese on töölepingust tulenev nõue. Asjaolu, et nende tõlgendamine on Euroopa Kohtu pädevuses, tagab nende eeskirjade ühtse kohaldamise liikmesriikides. See võimaldab hagejal hõlpsamalt kindlaks teha, millisesse kohtusse ta võib pöörduda, ja kostjal mõistlikult ette näha, millisele kohtus võib tema vastu hagi esitada (vt 10. aprilli 2003. aasta kohtuotsus Pugliese, C-437/00, EU:C:2003:219, punkt 16).

- 24 Seda arvestades toetab eelotsusetaotluse esitanud kohtu hinnangul nii mõndagi järeldust, et peale määruse nr 1215/2012 artikli 21 lõike 2 ei saa kohaldada ühtegi riigisisest kohtualluvuse eeskirja, isegi kui need seavad töötajad soodsamasse olukorda. See järeldus ei ole siiski sedavõrd selge, et ei esineks põhjendatud kahtlusi.

Kolmas küsimus

- 25 Juhul kui Euroopa Kohus vastab esimesele küsimusele eitavalt ja teisele küsimusele jaatavalt, on määrava tähtsusega, kas hagejat tuleb tagatislepingust tulenevate nõuete maksmapanekul pidada „tarbijaks“ määruse nr 1215/2012 artikli 18 lõike 1 tähenduses (millest on lähtunud apellatsioonikohtus). Vastavalt viidatud sättele, mida on reservatsioonina nimetatud ka määruse nr 1215/2012 artikli 6 lõikes 1, võib tarbija esitada hagi teise lepingupoole vastu selle liikmesriigi kohtutes, kus on teise lepingupoole alaline elukoht, või – olenemata teise poole alalisest elukohast – selle paiga kohtutes, kus on tarbija enese alaline elukoht.
- 26 Määruse nr 1215/2012 artikli 18 lõike 1 sisuline kohaldamisala tuleneb sama määruse artiklist 17. Tagatisleping, mis sõlmiti 12. veebruaril 2016, kujutab endast „lepingut“ selle sätte tähenduses. Siiski on ebaselge, kas hagejat tuleb käesoleva kohtuasja kontekstis pidada tarbijaks. Määruse nr 1215/2012 artikli 17 lõike 1 kohaselt peab tegemist olema isikuga, kes on sõlminud lepingu oma kutsealast või majandustegevusest sõltumatul eesmärgil.
- 27 See, kas tagatislepingu puhul on tegemist hageja kutsetegevusega seotud lepinguga, oleneb sellest, kas mõiste „kutseala“ hõlmab üksnes füüsilisest isikust ettevõtjana tegutsemist või kuulub selle mõiste alla ka töötamine, eelkõige tegutsemine töölepingul põhineva töösuhte raames. Seda tõlgendamisküsimust ei ole Euroopa Kohus seni – teadaolevalt – veel lahendanud. Vastus sellele on vaieldav.
- 28 Osaliselt on esindatud seisukoht, et „kutseala“ all määruse nr 1215/2012 artikli 17 lõike 1 tähenduses tuleb mõista ainult tegevust füüsilisest isikust ettevõtjana või vabakutselisena. Seetõttu võiksid lepingud, mille töötaja sõlmib seoses oma kutsetegevusega, kujutada endast igal juhul tarbijalepinguid. Teise arvamuse kohaselt ei ole töötaja tarbija liidu õiguse tähenduses, mistõttu ei saa määruse nr 1215/2012 artiklit 17 kohaldada analoogia alusel töötajate ja tööandjate hagidele.
- 29 Määruse nr 1215/2012 artikli 17 lõike 1 õige tõlgendamine seoses mõistega „kutseala“ ei ole sedavõrd ilmne, et ei esineks põhjendatud kahtlusi.
- 30 Viidatud sätte sõnastus ei võimalda teha üheti mõistetavat järeldust. Mõiste „kutseala“ tähendab saksa keeles nii üldises keelekasutuses kui ka õiguslikus tähenduses igasugust püsivat tegevust, mille eesmärk on elatise saamine ja säilitamine, ning seega tegutsemist nii füüsilisest isikust ettevõtjana kui ka

töötamist. Prantsus- ja ingliskeelse versiooni põhjal ei saa teha teistsugust järeldust.

- 31 Muus osas on eelotsusetaotluse esitanud kohtu hinnangul määruse nr 1215/2012 artikli 17 lõike 1 punkti c tingimused täidetud. Tegemist on olukorraga, kus tarbija lepingupartner „suunab“ oma kutse- või majandustegevuse tarbija alalise elukoha liikmesriiki, ning leping jääb selle tegevuse raamesse.
- 32 „Suunamise“ mõiste eeldab, et ettevõtja peab olema mingil viisil väljendanud tahet luua kaubanduslikke suhteid tarbijatega mõnes teises – või mitmes teises – liikmesriigis, sealhulgas tarbija alalise elukoha liikmesriigis (vt 7. detsembri 2010. aasta kohtuotsus Pammer ja Hotel Alpenhof, C-585/08 ja C-144/09, EU:C:2010:740, punkt 80 jj). Apellatsioonikohtu järelduste kohaselt on seda tehtud, kuna kostja andis hagejale ülesande leida Euroopa turult, sealhulgas Saksamaalt investoreid oma kinnisvaraprojektidele. Asjaolu, et tagatisleping ei kujuta endast kinnisvaratehingut, ei ole eelotsusetaotluse esitanud kohtu arvates tähtis. Piisab sellest, et leping kuulub äritegevuse valdkonda. Põhimõtteliselt hõlmab see ka töötajate leidmist äritegevusega tegelemiseks.

Neljas küsimus

- 33 Juhul kui rahvusvahelist kohtualluvust reguleerivate eeskirjade kohaselt allub asi Saksa kohtutele, on kohtuvaidluse lahendamisel määrav, kas tagatislepingu suhtes on kohaldatavad Saksa materiaaõiguse normid. See oleneb sellest, kas tagatislepingu puhul on tegemist „tarbijalepinguga“ Rooma I määruse artikli 6 tähenduses, st lepinguga, mille pooled on sõlminud oma tegevus- või kutsealast välja jääval eesmärgil.
- 34 Rooma I määruse artikli 28 kohaselt on see määrus ajaliselt kohaldatav, kuna tagatisleping sõlmiti pärast 17. detsembrist 2009. Samuti on kõnealusel lepingul seos eri riikide õigusega (Rooma I määruse artikli 1 lõige 1), kuna hageja elukoht ja kostja asukoht on eri riikides. Õiguse valiku võimalust Rooma I määruse artikli 3 tähenduses ei ole.
- 35 Valiku puudumisel kohaldatav õigus määratakse kindlaks Rooma I määruse artikli 4 kohaselt, ilma et see piiraks artiklite 5–8 kohaldamist. Rooma I määruse artiklitest 5–8, mis on artikli 4 suhtes esimuslikud, tuleb kõne alla ainult „tarbijaleping“ selle määruse artikli 6 lõike 1 tähenduses. Määruse artikkel 8 ei ole asjakohane, kuna tagatisleping kujutab endast töölepingust eraldi seisvat tehingut, millel on iseseisev väärtus.
- 36 Rooma I määruse artikli 6 lõike 1 punkti b kohaselt on leping, mille füüsiline isik on sõlminud oma tegevus- või kutsealast välja jääval eesmärgil („tarbija“) teise isikuga, kes tegutseb oma tegevus- või kutsealal („kutseala esindaja“), reguleeritud selle riigi õigusega, kus on tarbija harilik viibimiskoht, tingimusel et kutseala esindaja suunab oma kutse- või majandustegevuse mis tahes viisil kõnealusesse riiki või mitmesse riiki, mille hulka kuulub ka kõnealune riik, ning et

leping jääb selle tegevuse raamesse. Selles mõttes leiab eelotsusetaotluse esitanud kohus – nagu märgitud juba kolmanda küsimuse puhul –, et kostja on suunanud oma majandustegevuse muu hulgas Saksamaale ja tagatisleping jääb selle tegevuse raamesse. Eelotsusetaotluse esitanud kohus ei saa siiski ilma Euroopa Kohtu eelneva selgituseta otsustada, kas mõiste „kutseala“ hõlmab töötamist töölepingul põhineva töösuhte raames, ja kui see on nii, siis kas tagatislepingu puhul, mille eesmärk on tagada töölepingu alusel töötamisest tulenevad nõuded, on tegemist kutsetegevusega seotud lepinguga. Sellega seoses on asjakohased samad kaalutlused nagu seoses määruse nr 1215/2012 artikli 17 lõikega 1, mis on määrava tähtsusega rahvusvahelise kohtualluvuse reguleerimise seisukohast, olgugi et viidatud sätted ei ole sisult täiesti identsed.

TÖÖDOKUMENT